

NIỀM VUI NGÀY TỰU TRƯỜNG

Đêm qua lác rắc mấy hạt mưa rào làm Chang lo lắng. Ngày khai giảng đến rồi, Chang háo hức cả tháng nay. Không háo hức sao được. Mẹ mới mua cho Chang sách vở và quần áo mới nè, con đường làng Mông đã được đổ bê tông này. Chang lại được ngồi sau xe đẹp của bạn Ghén nữa chứ. ...Ồi chao, Ghén là bạn tốt nhất trên đời của Chang mà! Tim của Chang như sắp nhảy khỏi lồng ngực. Nó cứ chộn rộn, khi lại tung tăng, lúc lại như nhảy múa... Chang không sao tả được!

- Ngủ thôi nào con trai.
- Dạ. Để con kể câu chuyện này mẹ nghe nhé.
- Thôi, khuya rồi, mai con kể cũng được.
- Không, mẹ nghe con nói xong, con hứa sẽ ngủ ngay cơ.

Thấy mẹ không nói gì, Chang hiểu mẹ đã sẵn sàng nghe. Đêm đã buông chùng ba tiếng. Chang say sưa kể rằng, trường Chang được vinh dự mang tên cụ **Cao Bá Quát**.

- Trường con được thành lập năm 2004 đó, năm nay là chẵn 20 năm nè mẹ. Này nhé, năm ngoái trường con được rất nhiều thành tích: Ủy ban nhân dân tỉnh khen này, trường đứng thứ nhất về Hội khỏe phù đồng, đứng thứ ba về cuộc thi học sinh giỏi mẹ ạ!
- Sao con biết rõ thế.
- Thì con được nghe cô giáo chủ nhiệm giới thiệu hôm học nội quy mẹ ạ.
- À vậy, con cũng phải cố gắng học cho giỏi con nhé. Để mùa đậu này mẹ sẽ mua xe đạp mới cho con.

Ngoài hiên, tiếng gió rít từng đợt làm cho mái tôn nhà chị thỉnh thoảng lại phập phồng. Từ ngày ba nó mất, chị cảm thấy như Chang ngoan và khôn lên nhiều lắm. Chang thấu hiểu được nỗi vất vả của mẹ. Chang thêm lắm cái điện thoại cảm ứng, Chang mê lắm cái laptop...và ước ao được như thằng Ghén – con nhà bác Chây. Ghén cũng cao bằng Chang, nó học cùng lớp với Chang và nhà nó cũng ở cạnh nhà Chang này. Duy nhất một điều nó khác Chang đó là năm nào Ghén cũng được giấy khen. Chắc đợt này Chang phải cố gắng cho bằng Ghén thôi.

Chị Him cứ ngồi im nghe con kể, đôi mắt Chang sáng lên, Chang kể rành rọt về thành tích của trường Cao Bá Quát. Chang vui và phấn khởi. Ngày mai là khai giảng rồi. Lớp học của Chang khang trang lắm. Chang hớn hờ khoe với mẹ là mình được đứng đầu tiên cầm cờ đỏ sao vàng.

- Lớp học con có cả tivi nữa mẹ ạ! Con được cô giáo cử làm tổ trưởng tổ ba. Con sợ không làm được sẽ bị các bạn cười chê.

Chị Him nhận ra chút bồn khoăn lo lắng trong ánh mắt của con. Chị hiểu rõ hoàn cảnh của mẹ con mình. Nhờ được xã hỗ trợ nuôi con bò mà mấy năm nay chị đã bán được hai lứa bê con. Cũng nhờ đó mà thi thoảng Chang có đôi hộp sữa, và chị thấy con trai mình như cao thêm vài phân. Tuy nhỏ con nhưng chị cũng nhận ra sự tự tin và hiểu chuyện của con trai.

- Không sao con ạ. Việc gì khởi đầu cũng khó khăn bờ ngõ, con cứ mạnh dạn lên nhé. Mẹ tin là con sẽ làm được. Nào, bây giờ thì con phải đi ngủ thật rồi. Ngủ để mai dậy sớm đi khai giảng con à.
- Dạ mẹ! (vừa kéo mền Chang vừa nhòm đầu dậy nói to)
- À mẹ ơi, ngày mai con được tặng xe đạp nữa ạ.
- Ôi, thật không con!

Chị Him ôm con vào lòng, đầu con chị gạt dòng nước mắt. Có lẽ, với chị đây là giọt nước mắt của sung sướng hạnh phúc chẳng!

Đêm đã chính thức canh ba. Chưa bao giờ chị Him thấy vui như lúc này. Thoắt cái Chang đã ngủ ngon lành. Chị lại gần và sẽ sàng đắp mền cho con. Miệng Chang tự nhiên cười nụ. Lâu lắm rồi chị mới thấy con trai ngủ ngon đến vậy. Chị cảm nhận được niềm vui tỏa ra từ khóe miệng và mí mắt của con trai.

Thấm thoắt đã sáu năm có lẽ, nhớ lại ngày bố Chang mất, chị như ngã quỵ, bao nhiêu dự định và lo toan cứ ngổn ngang xoắn riết lấy đôi chân, đè nặng lên đôi vai mỏng manh của chị. Nhưng mỗi lần nhìn thấy đứa con trai bé bỏng chuẩn bị bước vào lớp 1 là chị lại nhén nhóm niềm tin. Chang là lẽ sống của chị. Chang là niềm vui, là ước mơ, là động lực để chị vượt qua tất cả.

Đắk Wil đã trở thành xã nông thôn mới nên điện đường trường trạm được khang trang hơn rất nhiều. Quả là đúng như vậy thật. Đường vào làng Mông hôm nay đã được đổ bê tông nên ngõ vào nhà Chang nay sạch lắm. Chang đến trường mà dép cứ sạch tung, áo của Chang cứ trắng tinh. Chang vui làm sao. Vì thế mà người Mông nhà Chang mấy năm gần đây yêu con chữ nhiều hơn, bà con không còn ngần ngại lo lắng bởi con đường bụi mù vào mùa khô, ngập bùn nhầy nhụa vào mùa mưa nữa.

Trời mưa mỗi lúc nặng hạt. Chị Him quyết tâm đi ngủ. Chị đã hứa với Chang là sáng mai gọi con dậy sớm để còn đi khai giảng. Chị thấy niềm vui ngày khai giảng như đang nhảy múa trong giấc ngủ của Chang.

- Hoan hô hoan hô...(chị bắt giấc quay lại nhìn con. Ô hay, thì ra Chang tự vỗ tay reo vui trong giấc mơ).

Đêm nay, cái cảm giác mãn nguyện như choán lấy hơi thở của chị. Chị cố hít một hơi thật sâu và quyết tâm đi ngủ. Mưa đã ngớt, mưa chừng ấy là đủ rồi, để mấy sào đậu của mẹ con nhà chị còn nảy mầm chứ./.